

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

อาการ ๓๒ เป็นปริยัติ

ปีนี้แปลกนะฝนปีนี้ ปีนี้ตกแบบนี้ ไม่ทำรุนแรงแต่ตกไม่หยุด ตกเบาๆ แบบพ่นสีก็มี ตกเรื่อย แผลกอยู่ มีปีนี้ผิดปกติ น้ำไม่ค่อยมากไม่ค่อยท่วม ท่วมไรท่วมนาไม่ค่อยท่วม ปีนี้ นอกจากที่มันตกมาจากที่ไกลๆ มันไหลมายังแม่น้ำโขง แม่น้ำโขงเวลามากมันดันเข้ามา คลองต่างๆ ที่ไหลลงไปสู่มแม่น้ำโขง ถูกน้ำแม่น้ำโขงมาก ๆ ดันเข้ามาท่วม เช่นอย่างแกวอำเภอศรีสงคราม อากาศอำนวย เหล่านี้มีแต่น้ำโขงทั้งนั้นนะดันเข้ามาๆ ท่วมหมดเลย ฝนตกอยู่ไกลๆ มันไหลมา แต่ในท้องถื่นเหล่านี้น้ำไม่ค่อยท่วม ตกเบาๆ ตลอด

(ลูกศิษย์กราบเรียนเรื่องไปวัดถ้ำบูชา) เราไปนานแล้วถ้ำบูชา มีพระถึง ๒๐ กว่า อย่างนั้นละในป่าในเขาท่านมีแทรกอยู่ เช่นอย่างวัดถ้ำบูชาเราไม่นึกว่าจะมีพระขนาดนั้น ตามธรรมดาเพียงสามองค์สี่องค์ นี่มีตั้ง ๒๐ แกวเหล่านี้สังกัดทั้งนั้น คือเราไปหมดแล้วไปเที่ยวดู วัดถ้ำบูชามีพระน้อยมาตลอด แต่มีตั้ง ๒๐ สังกัดมากถ้ำบูชา ตั้ง ๒๐ กว่าปีไม่ได้เข้า ถ้ำนี้ ไปคราวนั้นแล้วจากนั้นมาไม่ได้ไปอีกเลย มีพระสามสี่องค์ นี่ตั้ง ๒๐ ท่านไปหา บิณฑบาตที่ไหนละ(ของหลวงตาละครับ) เอาไปจากภูวี่ นั้นละที่ว่า พระท่านอยู่ในที่ต่างๆ สององค์บ้าง สามองค์บ้าง หนึ่งองค์บ้าง อยู่ตามแกวนั้น ก็ได้พูดกับท่านอุทัย เราไม่ได้นึกว่าจะมีมากขนาดนี้นะ ตั้ง ๒๐ วัดถ้ำบูชา มันควรจะได้เพิ่มอะไรๆ เข้าไปอีกนะ เพราะพระแกวนั้นท่านมาวัดภูวี่ คือท่านเดินเข้ามา เดินตัดไม่ได้นานนะถึงเลยๆ ไปทางรถมันอ้อมเวลาเท่ากันรถยนต์ฟาดไปห้าทวีป รถส่วนตัว(เดินเท้า) บีบเข้าไปเลย เดินตัดๆ ถ้าไปรถทางต้องอ้อมโน้นอ้อมนี้ ถ้าไปด้วยเท้าเดินตัดบิ๊บไปเลยๆ ไกลันิดเดียว

เมื่อวานนี้ก็ได้ออกถึงวัดถ้ำภูวี่ว่าเป็นที่สังฆวิเวกดี นั้นละพระท่านอยู่ในป่าในเขา ไม่ใช่บ่อยๆ นะ ท่านอยู่อย่างเงียบๆ อย่างนั้น ปฏิบัติรักษาศีลรักษารธรรมภายในใจเงียบๆ อยู่ตลอดอย่างนั้น เช่นอย่างวัดถ้ำบูชา เราไม่นึกว่าจะมีพระถึง ๒๐ ประกิติจะมีสององค์สามองค์สี่องค์ แกวนั้นมีแต่อย่างนั้นส่วนมากนะ สององค์ สามองค์ สี่องค์ มีอยู่ทั่วๆ ไปในเขานี้ตั้ง ๒๐ จึงพูดได้เต็มปากเลย ออกจากธรรมของพระพุทธเจ้า สถานที่เหล่านี้และท่านเหล่านี้และเป็นผู้ทรงมรรคทรงผลตามทางของศาสดาที่ทรงสั่งสอนไว้แล้ว และพาดำเนินมาแล้ว

พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญอยู่ในป่า ตั้งแต่เริ่มแรกเสด็จออกก็เข้าป่าเลย จนกระทั่ง
ปรีณิพพานอยู่ในป่าทั้งนั้น และประทานพระโอวาทไว้อย่างแน่นหนามั่นคงที่ว่า รุกขมูล
เสนาสน์ นี้เป็นพระโอวาทที่แน่นหนักมาก หนักแน่นมาก ท่านสอนเรียกว่าอนุศาสน์ ธรรม
เครื่องพร่ำสอนพระที่บวช พอบวชเสร็จพระโอวาทนี้จะมาทันที นี้เป็นความจำเป็นสำหรับ
พระ พอบวชเสร็จแล้วก็ รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวชิวํ อุตฺสาโห
กรณียํ บรรพชาอุปสมบทแล้ว ท่านทั้งหลายให้ไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ในป่าในเขา ตาม
ถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ซึ่งเป็นสถานที่สงบสงัด สะดวกในการประกอบความพากเพียร
เพื่อชำระกิเลส ไม่พลุกพล่านวุ่นวาย จงอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด

นี่ละพระโอวาทที่หนักแน่นมาก แน่นหนักมากอยู่จุดนี้ เวลาอุปชฌาย์บวชกุลบุตรก็
เหมือนกัน อย่างทุกวันนี้เวลาจะบวช จะเป็นอุปชฌาย์ก็ต้องไปฝึกซ้อมเรียบร้อยก่อนแล้ว
ค่อยมาเป็นอุปชฌาย์ บวชกุลบุตรให้ถูกต้องตามกฎหมายพระโอวาทที่สอนไว้แล้วก็
อุปชฌาย์ ไม่ใช่จะเป็นอุปชฌาย์ลุ่มลุ่มห่า พอบวชแล้วก็สอนตรงนี้ จากนั้นก็ ปิณฺฑิตยาโลป
โกชนํฯ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ไปเที่ยวบิณฑบาตด้วยกำลังปลีแข้งของตน เนาะฟังซิ
แล้วก็บังสกุลผ้าที่เขาทิ้งอยู่ตามที่ต่าง ๆ ไปเที่ยวหาเก็บมาปะติดปะต่อเย็บร้อยเป็นผ้าสบง
จีวร สังฆาฏิ แล้วก็ยาแก้ไข้ มี ๔ ประเภทท่านเรียกว่า นิสฺสย ๔ เครื่องอาศัย ๔ อย่าง คือให้
อยู่ป่าหนึ่ง บิณฑบาตด้วยกำลังปลีแข้งของตนอย่าชี้เกียจชี้คร้านหนึ่ง นำมาเย็บปะติดปะต่อ
แล้วใช้สอยเป็นสบง จีวร สังฆาฏิผืนใดก็ได้ จากนั้นก็ยาแก้ไข้ เพียงอาศัยนิดหน่อยยาแก้ไข้

นี่แหละเรียกว่านิสฺสย ๔ เป็นพระโอวาทที่แสดงอย่างแน่นหนักตลอดมา ที่เด่นชัดก็
คือว่ารุกขมูล คือท่านให้อยู่ในป่าในเขาเหมาะที่สุดเลย ส่วนยาแก้ไข้ในครั้งพุทธกาลกับ
สมัยทุกวันนี้ มันพลิกไปคนละโลกแล้วแหละ ยาแก้ไข้ทุกวันนี้เคลื่อนที่เดียว ในครั้ง
พุทธกาลสำหรับพระไม่ได้มีมากมายอะไร ทุกวันนี้ยามันมาก ผิดกันมาก หรือจะพูดว่า
น้อยลงๆ ทุกอย่างถ้าเป็นเรื่องของศาสนาก็ไม่น่าจะผิดไป เช่นสอนให้อยู่ในป่าอย่างนี้
พระพุทธเจ้าสอนเองให้อยู่ในป่า แล้วพระที่อยู่ในป่าก็มีจำนวนน้อยมาก เนาะ มีหน้าซ้ำยัง
ถูกตำหนิติเตียนว่าพระที่อยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต ดูซิ หัวโล้นๆ นะมันพูด พระพุทธเจ้า
อุปชฌาย์เป่าหัวมันว่า รุกขมูลเสนาสน์ ปิดหัวมันเข้าไปอยู่ในป่า มันยังหันหน้ามาว่า อยู่ใน
ป่าเป็นวิกลจริตไปอีกเห็นไหม? มันนำทุเรศไหม

นี่แหละเหยียบหัวพระพุทธเจ้าต่อหน้าต่อตา บิณฑบาตก็ ปิณฺฑิตยาโลปโกชนํ เป็น
ข้อที่ ๒ ให้ไปเที่ยวบิณฑบาตด้วยกำลังปลีแข้งของตนมาฉันทันวันหนึ่งๆ ไม่ได้ไปด้วยความ
โลภ ไปด้วยความจำเป็นกับธาตุขันธ์ ซึ่งเป็นพื้นฐานแห่งความมั่นคงของธรรมเป็นลำดับไป

ฉันเพียงยังอึดภาพให้กันไป ส่วนใหญ่มุ่งอยู่กับธรรมล้วนๆ อย่างนั้นแหละพระพุทธเจ้า สอนตรงไหน โอ๊ย ถึงใจนะ สอนตรงไหนๆ ถึงใจๆ ถึงใจให้ถึงด้วยภาคปฏิบัติอย่าสักแต่ว่า เรียนมาๆ ไม่สนใจปฏิบัติ กลายเป็นนอนแทะกระดาษ แล้วก็มาแทะดับแทะปอดแทะ หัวใจคน ด้วยคำพูดที่เป็นขำคึกของธรรมนั้นแหละ เรียนมาแล้วมันเป็นอย่างนั้นไม่สนใจ ในธรรม

เรียนธรรมเรียนโลกมันก็เหมือนกัน แล้วแต่จะหมุนไปทางไหน แม้แต่เรียนทางโลก หมุนมาทางธรรมเป็นประโยชน์สำหรับธรรมก็ได้ เรียนทางธรรมให้เป็นพิษเป็นภัยต่อโลกก็ได้ มันขึ้นอยู่กับหัวใจของผู้ไปศึกษาเล่าเรียนมา มีธรรมหรือไม่มีธรรม นั้น เรียนจำๆ ได้ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนไว้ว่า ปรีชาดี ปฏิบัติ ปฏิเวธ ธรรมทั้ง ๓ ประเภทนี้กลมกลืนเป็นอัน เดียวกัน จึงเรียกว่าศาสนาที่สมบูรณ์แบบ ถ้าขาด เช่น ปรีชาดีมีแต่เรียนเฉยๆ ไม่มีปฏิบัตินี้ เรียกว่าขาดบาทขาดตาเต็ง ไปเอาปรีชาดีความจำมาเป็นมรรคผลนิพพาน ข้ามหัว พระพุทธเจ้าที่ทรงปฏิบัติมาจนถึงขั้นสลบไสลไปอย่างไม่รู้สึกตัวเลย

พระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติจนถึงขั้นสลบไสล สาวกทั้งหลายผ่านด้านปฏิบัติทั้งนั้น แลละ ไม่ได้เรียนแล้วก็มาประกาศกังวานไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้า เหยียบพระสงฆ์สาวก มาโดยลำดับ ว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต ฟังซิน่ะมันขวางขนาดไหน เหยียบหัว พระพุทธเจ้าละมา ทรงสอนให้อยู่ในป่า รุกขมูลเสนาสน์ ใครเป็นคนสอน แล้วเหยียบเข้าไปตรงนั้น นี่ละถ้ามีแต่การเรียนเฉยๆ ไม่ได้เป็นผลเป็นประโยชน์อะไร นอกจากนั้นยังเอา การศึกษาเล่าเรียนมาเป็นขำคึกทำลายศาสนาเข้าไปอีกด้วย

ถ้ามีภาคปฏิบัติอยู่ในใจ เรียนก็เป็นประโยชน์ ทั้งเรียนไป ศึกษาพินิจพิจารณาไป สะดุดใจตรงไหนๆ ไปเรื่อยๆ นั้นแหละถ้าเรียนเป็นธรรมนะ โอ้ ท่านว่าอย่างนั้นๆ เรียน เป็นนกงูทองไม่ได้เรื่องอะไร ไม่เกิดประโยชน์ ปรีชาดีแล้วก็ปฏิบัติ พอได้ศึกษาเล่าเรียน แล้วให้ออกเป็นภาคปฏิบัติ เป็นอย่างนั้น อย่างพระพุทธเจ้าสอนเบื้องต้นว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่ภาคปรีชาดี สอนตั้งแต่วันบวช นี่คือปรีชาดี ศึกษาจากพระพุทธเจ้า แล้วก็ เอาอันนี้ไปคลี่คลาย นั่นละภาคปฏิบัติ เกสาเป็นยังงี้ โลมา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็น ยังงี้ นี่พูดถึงพระโอวาทของพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนพระสงฆ์ที่มุ่งต่อมรรคผลนิพพานโดย แท้ๆ เต็มเม็ดเต็มหน่วย ท่านสอนอย่างนั้น ให้เอาไปคลี่คลายดูสิ่งเหล่านี้เป็นยังงี้ ฟาดเข้าไปถึงหนัง

หนังนี้ตัวใหญ่โตมากที่สุดที่เดียว สัตว์โลกหลงหนังบางๆ ไม่ได้หนาเท่ากระดาษเลยนะ เขาเรียกว่าหนังกำพร้าหรืออะไรห้อยอยู่นั้น เป็นบักกันทั้งโลก ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคลถ้าเอาหนัง

ออกแล้วดูได้เมื่อไร จากนั้นก็ดูเข้าไปข้างในอีก อาการ ๓๒ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเป็นปริยัติ ที่นี้ให้นำออกไปคลี่คลายดูเป็นภาคปฏิบัติก็รู้แจ้งเห็นจริงขึ้นมา ปล่อยวางอุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่นสำคัญผิดต่างๆ อุปาทานถอนออกมาเท่าไร ทุกข์ที่อยู่กับอุปาทานก็ถอนตัวออกมาพร้อมกันๆ นั่นท่านสอน นี่ละภาคปฏิบัติ นี่เอาย่อยๆ มา เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี่เป็นภาคปริยัติ สอนไว้ตั้งแต่วันบวชออกมา เาหนีไปคลี่คลายดู เมื่อคลี่คลายดูแล้วจะกระจ่างแจ้งขึ้นมา ก็เป็นปฏิเวธคือรู้แจ้งเห็นจริงจากภาคปฏิบัติ อ้อ ผมเป็นอย่างนี้ ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็นอย่างนี้ และอวัยวะทุกส่วนเป็นอย่างนี้ๆ ด้วยภาคปฏิบัติพินิจพิจารณา ถอนอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นออกมาโดยลำดับ กองทุกข์ก็ถอนออกมาด้วยกันๆ จากนั้นก็ถอนเข้าไปละเอียดลออ อันนี้เรื่องรูป

เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ถอนเข้าไปโดยลำดับ จนกระทั่งรากเหง้าคืออวิชชา ถอนพรวดมาหมดแล้วโล่งหมดโลกธาตุ นี่ละปริยัติมหาปฏิบัติ เป็นปฏิเวธขึ้นมาตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งวิมุตติพระนิพพาน นี่เรียกว่าปฏิเวธ สามประการนี้เกี่ยวโยงกัน

ถ้ามีแต่ปริยัติไม่เกิดประโยชน์อะไร ต้องมีภาคปฏิบัติ แล้วปฏิเวธคือผลของงานจะรู้แจ้งในผลของตัวเองได้มากน้อยเพียงไร จิตสงบร่มเย็นได้มากน้อยเพียงไร เพราะภาคปฏิบัติคือจิตตภาวนา ให้พินิจพิจารณาคลีคลายดูแล้วเห็นผลขึ้นมาๆ จนกระทั่งกระจ่างแจ้งถึงมรรคผลนิพพาน เกี่ยวโยงกันไปทั้งสามประเภทนี้ธรรมะ พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้ พระท่านอยู่ในป่าท่านเรียนวิธีปฏิบัติอย่างนี้แหละอยู่ในป่าในเขา ท่านอยู่อย่างนี้ คลี่คลายดู อยู่ในภูเขาไม่ได้พิจารณาภูเขา พิจารณาภูเขาคือตัวของเราเอง มันหนาแน่นยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูก พิจารณาตัวนี้ ตัวนี้แตกกระจายแล้วอะไรก็แตกหมด

ตั้งที่จิตท่านหลุดพ้นไปแล้ว แตกหมด วางไปหมดโลกธาตุ ไม่มีอะไรมาติดใจเลย เพราะเป็นสมมุติทั้งหมด ขาดสะบั้นไปหมด เหลือแต่วิมุตติธรรมล้วนๆ จำไปหมดครอบโลกธาตุ นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร เรามาแบกคัมภีร์อวดกันอยู่เฉยๆ ให้กิเลสเหยียบหัวไปทั่วๆ ที่แบกคัมภีร์อยู่นั้นเกิดประโยชน์อะไร พิจารณาชิ พุทธศาสนา เลิศเลอสุดยอดแล้ว เราได้พิจารณาเต็มกำลังจึงพูดได้เต็มปาก ไม่ใช่มาพูดเฉยๆ แบบนกขุนทอง นี่เรียนจริงๆ และปฏิบัติจริงๆ ก็รู้อย่างนั้นจริงๆ ตลอดจนหายสงสัย ทุกวันนี้ทั้งสามแดนโลกธาตุเราหายสงสัยหมดแล้ว จากหายสงสัยในจิตดวงเดียวที่เป็นตัวสำคัญ หายสงสัยในจิตนี้ออกหมด กระจายไปหมด ไม่มีอะไรสงสัยในสามแดนโลกธาตุ

เพราะฉะนั้นจึงสอนโลกเต็มภูมิของเรา ถึงจะเป็นตัวเท่าหนูก็เต็มภูมิของหนู แล้วพูดออกมาเต็มปากหนุ่้นแหละ ไม่เคยมีสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุ ตั้งแต่

จิตดวงนี้ได้เปิดออกมา ก็เลสตัวจอมปลอมถูกเปิดเผยทำลายไปหมดแล้ว จิตดวงนี้จำไปหมดเลย ใครจะว่าบ้าก็ว่าไปซิ เราไม่ใช่บ้านี้ เอาออกมาจากการประพฤติปฏิบัติตามธรรมของศาสดาโดยแท้ ซึ่งเป็นศาสดาองค์เอกหาที่ไหนเสมอเหมือนพระพุทธเจ้าไม่มี ธรรมะก็เหมือนกันเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกสิ่งทุกอย่างไม่ผิดเพี้ยน ถ้าปฏิบัติตามธรรมพระพุทธเจ้าแล้วสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา

ใครมีธรรมในใจเหมือนตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่มีธรรมในใจแล้วแบกพระพุทธรูปก็หลังหักเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์นะ ถ้าได้เอาธรรมเอาวินัย เอาสติไปเป็นคู่เคียงกับธรรมกับวินัย วินัยข้อบังคับ พระท่านว่าพระวินัย คือศีลนั้นละเป็นข้อบังคับตัวเอง แล้วก็ผลขึ้นมาโดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าเป็นผู้มีศาสดาติดตัว เดินจงกรมอยู่ก็มีศาสดาติดตัว ธรรมและวินัยนั้นและจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว ฟังซิ ธรรมวินัยกฎข้อบังคับก็เลสตัณหาที่มันรุ่มล่อมอยู่ในหัวใจเรา กำจัดสิ่งที่ เป็นภัยออก ธรรมะก็งอกเงยขึ้นมา บำเพ็ญขึ้นมา บำรุงขึ้นมา ด้วยสติธรรม ปัญญาธรรม พินิจพิจารณาดูหัวใจที่มันติดมันตันนี่ซิ

ไม่มีอะไรติดตันยิ่งกว่าหัวใจ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนลงที่หัวใจ เป็นศาสนาชั้นเอก พระพุทธเจ้าสอนลงที่จิตใจ นอกนั้นเราไม่พูดถึง ส่วนพระพุทธเจ้าสอนลงที่มหาเหตุ ตัวก่อนมหาภยอยู่ที่นั่น พอจ่อลงไปแล้วจะเจอทั้งกิเลสเจอทั้งธรรม และจะเห็นทั้งคู่ทั้งโทษไปโดยลำดับ แล้วเปิดจ้อออกมาเลย โทษไม่มี กำจัดหมดแล้ว เริ่มต้นมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าสอนอนุศาสน์ ให้อยู่ในป่าในที่สงบสงัด เป็นที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญธรรม ไม่มีสิ่งรบกวนยุ่งเหยิงวุ่นวายอะไร การบำเพ็ญก็สะดวก หน้าที่การงานก็ราบรื่นดีงาม ผลเป็นที่พอใจเป็นลำดับลำดับไป ตั้งแต่สมณธรรมคือความสงบใจ จากนั้นก็สมาธิธรรม แน่นหนา มั่นคงในใจขึ้นเป็นลำดับ แล้วก้าวเข้าสู่ปัญญา ความแยกคายของใจที่แสดงออก พินิจพิจารณา

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เราจะใช้เป็นคำบริกรรมก็ได้ในเวลาจิตเราตั้งพื้นฐานใหม่ ๆ เราเอา เกสา โลมาฯ มาเป็นคำบริกรรมติดอยู่กับนั้น เรียกว่าเป็นอารมณ์ของสมณะก็ได้ ที่นี้พอจิตใจมีกำลังวังชาแล้วคลี่คลายนี้ออกเป็นด้านปัญญา คลี่คลายดูผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก กระจายเข้าไปหมด นี่เป็นเรื่องปัญญา เอาอันนี้แหละมาเป็นอารมณ์ ทั้งสมณะและวิปัสสนากระจายไปหมดเลย อยู่ในนี้หมด มันก็รู้แจ้งขึ้นมา ๆ

ศาสนาพระพุทธเจ้าและธรรมพระพุทธเจ้าคือ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ขอให้พากันปฏิบัติ เช่นเดียวกับกิเลสสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลาในหัวใจโลกที่ต่างคน

ต่างส่งเสริมมันตลอดไปทั่วโลกดินแดน ไม่มีใครส่งเสริมธรรม มีแต่ส่งเสริมกิเลสเพื่อทำลายจิตใจตัวเองและโลกให้วุ่นวุ่นซุนซุนเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันไปหมด ไปฟังชีวะที่ไหนด มีแต่เรื่องสกปรกรกรุงรังเผาไหม้กันทั้งนั้นด้วยอำนาจของกิเลส ถ้าธรรมเข้าที่ไหนดจะเป็นน้ำดับไฟๆ สงบเย็นไปเรื่อย ๆ แต่โลกมันไม่สนใจในธรรมนั้นซี สนใจตั้งแต่กับกิเลสก็เท่ากับสนใจในพินไฟเผาไหม้กันตลอดไป ตั้งกับตั้งกัลป์ก็เผาไหม้อยู่อย่างนี้ ถ้าทางกิเลสจะเผาไหม้ไปตลอด ถ้าก้าวทางธรรมจะสงบเย็นไปตลอดจนกระทั่งถึงทุกซัดบหมด เพราะกิเลสตัวเป็นภัยดับในหัวใจ ฟังซินะ

ธรรมเหล่านี้มีตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าหรือ พวกเรามันมีแต่บุตรแต่คุณนั้นหรือ เอามาคุยเขี่ยขุดคันดูซิ ตามธรรมที่ทรงสอนไว้แล้วนี้ จิตใจจะเป็นไฟมาก็ตาม จะสงบได้ถ้ามีธรรมเข้าไปบังคับบัญชาบำรุงส่งเสริมรักษาจิตดวงนี้ที่เป็นมหากัย ก่อแต่เหตุร้ายขึ้นมาเผาตัวเอง เมื่อน้ำดับไฟคือสติธรรม ปัญญาธรรมจ่อลงดูจิต มันเดินไปไหนนักหนา ดูความดีของมันด้วยสติปัญญา มันจะสงบลง พอสงบลงแล้วความสว่างไสวของจิตไม่ต้องบอก ก็รอสว่างอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่ามีเครื่องปิดบังเท่านั้นเอง

พอจิตใจสว่าง สิ่งใดที่รู้ที่เห็นที่มีมาดั้งเดิม อันนี้ก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน มีมาตั้งกับตั้งกัลป์ แต่เราไม่เห็นเราตาบอดก็เหมือนสิ่งเหล่านี้ไม่มี แล้วเหยียบเอาโดนเอาหัวแตกไปอย่างนั้นละ พวกขวากพวกหนามพวกเหวพวกบ่อตกไปเรื่อย ๆ เพราะความหุนหวนตาบอดของตัวเองไม่สนใจ ถ้าสังเกตสังการก้าวเดินไปมา ก้าวหน้าถอยหลัง เราจะเห็นทั้งสิ่งเป็นพิษเป็นภัย สถานที่ปลอดภัย เดินไปสะดวกสบายได้ ถ้าไม่พินิจพิจารณาโดนทั้งนั้นแหละ กองทุกข์มีอยู่กับกิเลส กิเลสทำโลกให้ประมาทนอนใจ ถ้าเอาธรรมจับเข้าไปแล้วระมัดระวัง แล้วก็ธรรมขึ้นมาแคล้วคลาดปลอดภัย ให้พากันยึดไปเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไม่อย่างนั้นจะจมไปหมดแหละศาสนา มีอยู่มันก็เป็นคัมภีร์ไบเบิลเฉย ๆ มันไม่มีในหัวใจของคน

ครั้นเรียนเข้าไปในหัวใจ ก็ไปเป็นพินเป็นไฟกับใจด้วยอำนาจของกิเลสเป็นเจ้าของของธรรมที่เรียนมานั้นไปเสีย มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร จำให้ตื่นทุกคน เอาละพอเท่านั้น วันนี้พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมให้เย้นอกเย้นใจเสียหน่อยเถอะ วันไหนพูดแต่เรื่องสกปรก เรื่องพินเรื่องไฟเผาไหม้ เอาละนะ

นี่ก็ได้เคยพูดแล้วว่า วัตถุประสงค์ตั้งจุดศูนย์กลางไว้ที่ ๓๐ คือมีสูงบ้างต่ำบ้าง คือกว่า ๓๐ บ้างลด ๓๐ บ้าง ท่านคงตั้งจุดศูนย์กลางไว้ที่ ๓๐ ท่านจะรับเท่าไรเราไม่ว่าเพราะเราเปิดแล้ว มาเท่าไรมาถ้าพระตั้งใจปฏิบัติดีผมจะรับเลี้ยงบอกเลย หากว่ากำลัง

ไม่พอผมจะบอกอย่างนั้นเลยนะ เอาอย่างนั้นแหละ รับเลี้ยงตลอดมา แล้วก็ในขณะเดียวกันก็เด็ดอีกด้วย ถ้าพระโกโรโกโสให้โล่งภูเขาให้หมด มันเสียศักดิ์ศรีหนักภูเขา ลูกนี้เราว่า ถ้าพระดีเข้ามา คือมาเท่าไรเรารับหมดเมื่อเปิดแล้ว เอ้า ให้มารับทั้งนั้น ไม่มีคำว่ามือเขียนดินลบนะ มือเขียนมีลบ เข้ามาว่าอย่างนั้นเลย

ถ้าหากว่าเราไม่สามารถจริงๆ เราจะบอกเองว่าไม่สามารถ นี่ไม่เคยมี มาเท่าไรก็ส่งให้ตลอดเพื่อไว้ นี่แหละที่ว่าไปวัดนั้นวัดนี้คือเราเพื่อไว้แล้วเพื่อไว้ตลอดเลย เพื่อวัดเหล่านั้นจะได้มาอาศัย วัดนี้เป็นจุดศูนย์กลาง รถเข้าไปนี้ไม่ได้ชอกแซกได้นี้ แล้วก็พระตั้ง ๓๐ เพราะฉะนั้นเราจึงทำด้วยความพอใจให้สมใจ เอ้า หมดเป็นหมดเราไม่คำนึงคำนวณสิ่งของที่จะนำไปแต่ละครั้งๆ นี่ฟาดไปนี่ชนลงนี่กองเท่าภูเขา ของเล่นเมื่อไร ให้พระท่านสะดวกสบาย แล้วการนำของไปนี้เราผ่านมาแล้วทั้งนั้น ความทุกข์จนชั้นแค่นเราเต็มเม็ดเต็มหน่วยมาแล้ว เพราะฉะนั้นการกะสิ่งเหล่านี้เพื่อพระทั้งหลายจึงไม่ผิดว่าอย่างนั้นเออะ เพื่อไว้ๆ ตลอด เอ้าให้พร

ไปทำงานทุกวัน เมื่อวานก็ไปผาแดงฟาดเสียเต็มรด เยี่ยมมันบอกว่า ครั้งนี้เป็นครั้งที่หนักมากที่สุด ถ้าไปไกลกว่านี้ไปไม่ได้ คือเอาขนาดนั้นแหละ ครั้งนี้เป็นครั้งที่หนักมากที่สุด ก็จากนี้ไปหนองวัวซอเข้าผาแดงมันไม่ได้ไกล เอ้าฟาดมันลงไป เอาเสียจนกระทั่งรถมันจะไปไม่ไหวจริงๆ มันบอกว่าหนักมากที่สุดคราวนี้ ถ้าไปไกลกว่านี้ไม่ได้ว่างั้น โอ๊ย ใกล้เคียงๆ แค่นี้ผาแดง เอ้าชนเข้ามา ชนเข้ามาเต็มจริงๆ เมื่อวาน รถค่อยๆ ไปๆ ก็เทลงปั้งเลย อย่างนั้นแหละ เอ้าให้มันเต็มเหนี่ยวให้มันสมใจ

ที่ทำนี้ให้ท่านทั้งหลายทราบนะ นี่แหละเหตุที่ทำนี้ผลจะมาแบบเดียวกัน มาแบบสมใจๆ อย่างเดียวกัน อย่างที่พระสีวลีไปที่ไหน(ลาภสักการะ)ไหลมา เวลาฟังท่านแสดงเรื่องเหตุของท่านบำเพ็ญก็แบบเดียวกันนั้นแหละ ไปไหนมันจึงไหลมาเทมา เป็นอย่างนั้น

เวลาบอกให้เขาเอาของไปก็เหมือนกัน บอกให้เอาให้เต็มเหนี่ยว บอกอย่างนั้นเลย เชียว ให้เขาเอาของไปส่งแต่ละครั้งๆ เอ้าให้เต็มที่ๆ มันจุใจ ถ้าทำแล้วมันสบายใจ เย็นสบายไปหมดเลย เช่นอย่างวันหนึ่งๆ ไม่ได้ไปให้ท่านนี้รู้สึกมันแป่วๆ ใจนะ จนถึงขนาดได้พูด ถ้าวันไหนไม่ได้ให้ท่านทางนั้นทางนี้ รู้สึกแป่วๆ ใจ มันก็แปลกอยู่นะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz